

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΤΥΠΟΥ ΓΙΑ ΤΙΣ ΣΣΕ

Το θέμα της σημερινής μας συνέντευξης είναι οι συλλογικές συμβάσεις εργασίας. Ωστόσο θα θέλαμε από την αρχή να ξεκαθαρίσουμε ότι για το σωματείο μας, το θέμα αυτό δεν είναι στενά εργασιακό αλλά αφορά στο σύνολο του παραγόμενου καλλιτεχνικού αποτελέσματος, στην ίδια την ύπαρξη και την εξέλιξή μας ως ερμηνευτές.

Θα επιχειρήσουμε αρχικά μια σύντομη αναδρομή, καθώς μπορεί να μην είναι γνωστή σε όλους η πάλη του ΣΕΗ, τα τελευταία χρόνια για τις συλλογικές συμβάσεις. Όταν πριν από κάποια χρόνια αναλάβαμε, με την εμπιστοσύνη που μας έδειξε ο κλάδος στη διοίκηση του σωματείου, και αφού είχαμε προηγηθεί δύο μνημόνια και μια σειρά εφαρμοστικών νόμων, δεν είχαμε στα χέρια μας τίποτα. Μια υπογεγραμμένη συλλογική σύμβαση στο εθνικό θέατρο, χωρίς καν μισθολογικούς όρους και μια στο Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδας. Στα ΔΗΠΕΘΕ, τα οποία μαράζωναν και μαραζώνουν από την έλλειψη κρατικής χρηματοδότησης και την αντιμετώπισή τους από το υπουργείο πολιτισμού με όρους ανταποδοτικούς, όχι μόνο δεν υπήρχε και δεν υπάρχει συλλογική σύμβαση, αλλά τα περισσότερα δεν κάνουν παραγωγές, ή οδηγούνται σε συμπαραγωγές, προκειμένου να καλύψουν τα έξοδά τους, οι ηθοποιοί αναγκάζονται να αλλάξουν πόλη, χωρίς τις περισσότερες φορές, να μπορούν να καλύψουν τα βασικά έξοδα διαβίωσης. Στο ελεύθερο θέατρο από την άλλη είχαμε να αντιμετωπίσουμε και δυστυχώς συνεχίζουμε να αντιμετωπίζουμε την ανυπαρξία οποιουδήποτε εργασιακού όρου, που οδηγεί στην απλήρωτη εργασία, ειδικά την περίοδο των προβών, που δεν υπάρχουν, όπως ισχυρίζονται, έσοδα για την παραγωγή, τα ποσοστά, το ωρομίσθιο ένσημο, τις συμβάσεις έργου, την πληρωμή με βάση το ωρομίσθιο της εθνικής συλλογικής σύμβασης, την πανσπερμία των εργασιακών σχέσεων.

Βρεθήκαμε λοιπόν μπροστά σε μια τέτοια κατάσταση. Απ την άλλη υπήρχε μια συνεχώς αυξανόμενη δυσαρέσκεια από τον κλάδο, μια έντονη διάθεση κάτι να γίνει, να αλλάξουν τα πράγματα, καθώς σχεδόν κανείς πια δεν μπορούσε όχι μόνο να βιοποριστεί ως ηθοποιός. Όπως είναι κατανοητό, μια τέτοια κατάσταση δεν μπορεί να παράξει τέχνη και καλλιτέχνες που θα μπορούν να

παίξουν το ρόλο τους στην κοινωνία με αξιώσεις. Και αυτό είναι το βασικό ζήτημα για μας.

Δραστηριοποιηθήκαμε μέσα στους θιάσους, βαθύνουμε την ουσιαστική επαφή μας και την εμπιστοσύνη με τους συναδέλφους, κλιμακώσαμε τις δράσεις μας και τον αγώνα μας, ενημερώσαμε το κοινό μας, στριμώξαμε την εργοδοσία την εργοδοσία και όλη αυτή η δραστηριότητα κορυφώθηκε σε μια κλαδική απεργία την περασμένη χρονιά μαζί με τον Πανελλήνιο Μουσικό Σύλλογο, αφού οι συνάδελφοι μουσικοί αντιμετωπίζουν αντίστοιχα προβλήματα και στα θέατρα.

Μέσα απ' όλα αυτά καταφέραμε να μαζικοποιήσουμε το Σωματείο μας. Μ' αυτό τον τρόπο καταφέραμε να υπογράψουμε συλλογικές συμβάσεις στο εθνικό θέατρο και μάλιστα με αυξήσεις, στο ΔΗΠΕΘΕ της Πάτρας, παρακάμπτοντας μια σειρά δυσκολιών που μπαίνουν από την περιφέρεια αλλά και στο ΚΘΒΕ χωρίς μνημονιακούς όρους, στο οποίο θα αναφερθούμε και παρακάτω, μιας και έχει πλέον επίκαιρο χαρακτήρα, χωρίς ωστόσο να το ξεχωρίζουμε από τη συνολική μάχη που δίνουμε.

Τα παραπάνω, αν και αποτελούν ξεχωριστές περιπτώσεις, έχουν ένα κοινό χαρακτηριστικό, που για μας μπαίνει και θα μπαίνει στο επίκεντρο της πάλης. Μια πολιτεία που απαξιώνει τελείως τον εργαζόμενο, που δεν του επιτρέπει να επιβιώσει από τη δουλειά του, που του ζητάει να πληρώσει τα σπασμένα, ακόμα και τώρα που υποτίθεται όπως προπαγανδίζεται ότι έχουμε βγει από τη μνημονιακή περίοδο. Ακόμη και τώρα που αν και εξαγγέλλουν συνεχώς την επαναφορά των Συμβάσεων, κυβέρνηση και διοίκηση αρνούνται να υπογράψουν στο ΚΘΒΕ την προηγούμενη Συλλογική Σύμβαση! Με ένα Υπουργείο Πολιτισμού, που τόσο καιρό σιωπά ενώ οι ηθοποιοί του κθβε βρίσκονται σε στάσεις εργασίας, και που δε βάζει σαν απαραίτητο όρο την ύπαρξη συλλογικής σύμβασης με τους εργαζόμενους στις πενιχρές επιχορηγήσεις που δίνει, που κάθε χρόνο όλο και μειώνει τη χρηματοδότηση των ΔΗΠΕΘΕ.

Οι εργοδότες του ελεύθερου θεάτρου είναι οχυρωμένοι πίσω από την εθνική συλλογική σύμβαση, δηλαδή την ωρομισθία και το συνολικότερο αντιδραστικό νομικό πλαίσιο που τους ενισχύει και

το ΚΘΒΕ εξυγιάνθηκε στις πλάτες των εργαζόμενων, με τις παράνομες παρακράτησεις πο γίνεται όλα αυτά τα χρόνια, της τάξης του 10%.

Τα παραπάνω οδηγούν φυσικά, πέρα από την εξάντληση του ηθοποιού, σε μείωση της απόδοσής του και φυσικά σε έκπτωση στην ίδια την τέχνη. Αυτός είναι ο πολιτισμός που έχουμε ανάγκη σήμερα; με έναν ηθοποιό, που δεν μπορεί να αποδώσει γιατί σκέφτεται ότι αν κρατήσει λίγο παραπάνω η παράσταση θα αργήσει στη βραδινή του δουλειά; Πόσο αφοσιωμένος μπορεί να είναι αυτός ο άνθρωπος;

Όταν τα ΔΗΠΕΘΕ υπολειπόμενα και τα κρατικά θέατρα παζαρεύουν το πόσους εργαζόμενους θα έχουν, πως είναι δυνατόν να μην εκτοξεύεται η ανεργία στον κλάδο; Πως γίνεται ένας ηθοποιός αν έχει μείνει ανεργος για ένα μακρύ χρονικό διάστημα, να συνεχίζει να εξασκεί τα σωματικά και ψυχικά του εργαλεία, ώστε να μπορεί να αποδώσει έναν ρόλο;

Όλα τα παραπάνω αφορούν μια συλλογική σύμβαση. Τα διασφαλίζει η συλλογική σύμβαση που προτείνουμε. Πολλοί μας λένε ότι είμαστε μαξιμαλιστές. Ότι σε μια περίοδο που η χώρα βρίσκεται σε δυσκολίες, που όλοι οι εργαζόμενοι υπόκεινται σε μειώσεις, θα έπρεπε να χαμηλώσουμε τις απαιτήσεις μας. Εδώ θα ζητήσουμε μια ειλικρινή απάντηση από όλους σας. Είναι μαξιμαλιστικό να ζητάμε ένα κρατικό θέατρο να παράγει τέχνη αξιώσεων που να φτάνει σε κάθε γωνιά της Ελλάδας; Είναι μαξιμαλιστικό να ζητάς από μεγάλους κερδοφόρους επιχειρηματικούς ομίλους, που απασχολούνται εκτός του θεάτρου και στις τράπεζες, στα ΜΜΕ, στον τουρισμό, να υπογράψουν όρους εργασίας;

Η απάντηση του κλάδου, μέσα από τη διοίκηση του σωματείου μας, αλλά και τις συνεχείς γενικές συνελεύσεις των ηθοποιών του ΚΘΒΕ είναι σαφής. Όχι μόνο δεν είναι μαξιμαλιστικό, αλλά είναι αναγκαίο, είναι απλώς τατα ένα κατώτατο όριο, σε ένα εποχικό επάγγελμα, που ο ηθοποιός στην καλύτερη των περιπτώσεων δουλεύει 6 μήνες το χρόνο.

Δυστυχώς κάποιο διάστημα τώρα βρίσουμε τοίχο στις αξιώσεις μας απέναντι στους εργοδότες. Και βρίσκουμε τοίχο γιατί η κυβέρνηση μέσω του υπουργείου εργασίας, αλλά και των συνδικαλιστών της σε επίπεδο ομοσπονδίας, τους διευκολύνει ώστε να μην

υπογράφουν συμβάσεις. Τους διευκολύνει καθώς η πληρωμή των ηθοποιών με την εθνική συλλογική σύμβαση είναι καθόλα νόμιμη. Τους διευκολύνει καθώς όταν τα βρίσκουν σκούρα με το σωματείο και τον κλάδο, έχουν έτοιμο συνομιλητή, μια ομοσπονδία που, χωρίς τη συνέχιση των ηθοποιών, χαμηλώνει τις απαιτήσεις.

Το παράδειγμα του κρατικού τώρα, είναι χαρακτηριστικό για τον τρόπο με τον οποίο επιχειρεί να κινηθεί η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ σε σχέση με τα εργασιακά. Αφενός αυτή τη στιγμή έχουμε σε εξέλιξη μια δικαστική διαμάχη, που αφορά σε δεδουλευμένα 7 χρόνων, από το 2011 έως το 2017, των εργαζόμενων ηθοποιών. Πρόκειται για δεδουλευμένα που παρ'όμως δεν αποδόθηκαν, μιας και το καλλιτεχνικό προσωπικό εξαιρείται των περικοπών του ενιαίου μισθολογίου. Πρόκειται για δεδουλευμένα που με την παρακράτησή τους, στην πλάτη δηλαδή των εργαζόμενων, μπόρεσε το κράτος να μειώσει το χρέος του, όπως είπαμε και πιο πάνω. Αφετέρου έχουμε μια διοίκηση που κρατά αμείλικτη στάση και επιλέγει να κρατήσει το θέατρο κλειστό, παρά να υπογράψει συλλογική σύμβαση. Ενώ το σωματείο και οι εργαζόμενοι μέσα από τις γενικές τους συνελεύσεις έχουν κάνει μια σειρά υποχωρήσεις, η διοίκηση επιμένει πως δεν μπορεί να υπογράψει σύμβαση χωρίς μνημονιακούς όρους. Ζητά δηλαδή από τους εργαζόμενους να δεχτούν και να βάλουν τη σφραγίδα τους σε δυσμενέστερους όρους εργασίας. Να υπογράψουν και να δεχτούν όλα όσα αντιπάλεψαν τα προηγούμενα χρόνια. Γιατί όμως ένας ακμάζων κρατικός οργανισμός, να ζητά κάτι τέτοιο από τους εργαζόμενους; Γιατί να φτάνει στο σημείο να αμφισβητεί την ίδια την εγκυρότητα των συλλογικών συμβάσεων που έχουν υπογραφεί όλα αυτά τα χρόνια και μέσα απ'αυτές να αμφισβητεί το ίδιο το σωματείο, την ίδια την ελευθερία του εργαζόμενου να συνδικαλίζεται όπου επιλέγει; Η απάντηση κατά τη διοίκηση είναι καταλύτης. Γιατί αν υπογράψει, τότε δίνει ένα πολύ δυνατό επιχείρημα στους εργαζόμενους για να κερδίσουν το δικαστήριο.

Όπως είναι φανερό η πάλη για τις συλλογικές συμβάσεις στο θέατρο, δεν εξαιρείται από την κατάσταση στην οποία βρίσκονται μια σειρά εργαζόμενοι. Θεωρούμε ότι η μάχη που δίνουμε έχει κάτι το ξεχωριστό. Αντίθετα αν τη δει κανείς μέσα στις συνολικές μάχες

που δίνουν οι εργαζόμενοι αυτό το διάστημα για να μπορέσουν να ανακτήσουν μέρος από τις απώλειες που έχουν υποστεί όλα αυτά τα χρόνια, αποκτά μια δύναμη και μια καθολικότητα που δεν αφήνει κανέναν ασυγκίνητο. Είναι μια μάχη συγκινητική και είναι μια μάχη που θα κερδηθεί, γιατί είναι μια μάχη δίκαιη.

Κλιμακώνουμε ενάντια στην κοινή προσπάθεια κυβέρνησης και εργοδοτών που προσπαθούν να κατακυλλήσουν τους κλαδικούς μισθούς στα εξευτελιστικά όρια του κατώτατου μισθού, που ακόμη και στα κλαδικά θέατρα προσπαθούν να χρησιμοποιήσουν το οπλοστάσιο της ελαστικής απασχόλησης, της ωρομισθίας, του ενιαίου μισθολογίου

Άλλωστε μπορεί η μάχη για τις Συλλογικές Συμβάσεις να γίνεται κάθε χρόνο και πιο δύσκολη, όμως ξέρουμε πολύ καλά πως η μάχη με τις δυσκολίες του σήμερα είναι η επίτευξη των στόχων μας αύριο

Για όλα τα παραπάνω ετοιμάζουμε το επόμενο διάστημα μια σειρά από κινητοποιήσεις με πρώτη την αυριανή στις 16.30 στο υπουργείο πολιτισμού